

Midsommervisen (Shu-bi-dua)

Vi elsker vor land, når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje.
Når om våren hver fugl, over mark, under strand,
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
Vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans,
bli'r dog din Sankte Hans!
Den er bunden af sommerens hjerter, så varme så glade.

Vi elsker vort land, men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest, og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler,
da går ungdom til dans
på dit bud Sankte Hans
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler.

Vi elsker vort land, og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd under mark over strand,
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde
hver by har sin heks,
og hver sogn sine trolde.
Dem vil vi fra livet med glædesblus holde
vi vil fred her til lands
Sankte Hans, Sankte Hans!
Den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde.